

[Finansministeren]

økonomiske kræfter til at løse deres hovedopgaver på en tilfredsstillende måde. Derfor tror vi, at det offentlige må være indstillet på, at en række delfunktioner måske bedre kan varetages af private. Hvis vi skal stille det lidt beskrivende op, kunne vi sige, at sygdomsbehandling eksempelvis jo ikke nødvendigvis afhænger af dem, der står for rengøringen eller madlavningen på et hospital, undervisningens kvalitet afgøres ikke af, om det er offentlige eller private virksomheder, der gør rent på skoler eller læreanstalter, og sådan kunne man blive ved. Denne større fleksibilitet i den offentlige sektor og villighed til at uddelegere arbejdsopgaver er et vigtigt element i privatiseringen.

Men en forudsætning for, at der kan foretages en sådan uddelegering, er naturligvis, at der etableres en konkurrence på lige vilkår mellem private og offentlige udbydere, og med lige vilkår tænker vi såvel på reelle udbudsbetingelser som på vilkår for omkostningsniveauet. Vi må således sørge for, at der bliver tale om præcise aftaler om opgavernes karakter og omfang; vi må sørge for, at man kan få en rimelig sammenligningsmulighed mellem, hvad det vil koste en privat virksomhed, og hvad det vil koste den offentlige sektor at udføre den samme opgave, for at vi kan træffe et realistisk, økonomisk velgrundet valg; og det stiller meget store krav til den offentlige sektor og måske ikke mindst til staten om at modernisere sine budgetsytemer og få moderniseret sine kalkulationsprincipper. Det stiller krav om at få en modernisering af udbuds- og kontraktbetingelser, og jeg kunne nævne en lang række andre ting.

Det er klart, der også er behov for at se på, hvordan afgiftspolitikken og skattepolitikken påvirker konkurrenceforholdet mellem den private og den offentlige sektor – det er også et aspekt; spørgsmålet om, i hvilket omfang man skal opkræve moms på serviceydelser, som kan udføres både i offentlig og privat regie, er bare en enkelt side af alt dette.

Det er klart, at konkurrence på lige vilkår også stiller krav til private udbydere, det vil jeg også godt sige ved denne lejlighed. Vi mener ikke med privatisering, at man hermed skal åbne en stor ladeport, som den private sektor kan spadsere ind ad for at hente store profitter eller en urimelig stor indtje-

ning. Det har jeg sagt, hver gang jeg har deltaget i den meget nyttige offentlige debat, der har været om alt dette. Naturligvis er det det offentliges opgave at sikre sig den billigst mulige udførelse af opgaverne, og derfor vil der også blive stillet store krav til den private sektor, til de private virksomheders konkurrenceevne og til deres dygtighed. Det er en mulighed, vi åbner, men det offentlige må også stille meget stærke krav om virkelig at få noget for pengene.

Det er klart, at der også er behov for at få en smidigere indstilling til samarbejdsmulighederne mellem den private og den offentlige sektor. Jeg tror, vi i de kommende år vil opdage, at der på det ene område efter det andet vil være nye former for produktion af ydelser, af produkter osv., som forudsætter et større samvirke mellem den offentlige og den private sektor.

Nu nævnte hr. Askjær Jørgensen jo selv i sin indledning heroppe bredbåndsnettet, og jeg vil gerne foranlediget af det sige, at det bredbåndsnet efter regeringens opfattelse skal etableres i videst muligt omfang ved den private sektors indsats. Det fremgår også af regeringens investeringsfremmeprogram fra december, at vi ønsker en liberalisering af hele telemarkedet. Det er meget vigtigt, at man får liberaliseret adgangen til at bruge det net, og med det mener jeg at fjerne monopoleet på, hvad man må anbringe i hver ende af nettet, men det er lige så klart, at bredbåndsnettet næppe kan etableres, uden at det offentlige i et vist omfang deltager. Nogle af hovedelementerne i hvert fald i starten vil uden tvivl forudsætte telestyrelsens medvirken, og derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi indstiller os på, at der i vores økonomiske liv i fremtiden vil være en vis grå zone eller en mellemzone, hvor et samarbejde mellem den offentlige sektor og den private sektor vil være en helt naturlig ting.

Et andet eksempel er udviklingskontrakter, altså situationer, hvor den offentlige sektor har brug for at få udviklet en ny teknologi, og hvor man så giver de pågældende private virksomheder udviklingskontrakter, som gør det muligt for dem ikke bare at få en ordre, men også at udvikle et nyt produkt. Jeg kan eksempelvis nævne, at vi inden for centraladministrationen – jeg tror, det er i toldvæsenet – har givet private virksomheder mulighed for på den måde at udvikle højteknologi,